

Die Zeit kann merr strecke

Vor e paar Daach hotts Kättche oogerufe: Ei gude, Honnes, iss moin Monn bei eich?

Isch saach: Gude, Kättche. Naa, de Schorsch iss nitt doo. Wo isser denn?

Isch waaßes nitt, hotts Kättche ze Antwort gewwe, der hott vorner Stunn was gebrummeld, iss die Dier enaus unn fort warer.

Isser meddem Audo fort?, habb isch gefroochd.

Seets Kättche: Naa, dess isser nitt, isch habb extra in de Garaasch geguggd.

No ja, saach isch, bei dem scheene Wedder isser villeischd onn de Moo enunner.

Odder in die Kolonnade, seets Kättche druff, der hott seit e paar Daach nämlich e Heft ferrs Enoischreiwes gesuchd unn koons gefunne, doo kennts soi, dass er sich oons kaafe will. Wadd emol ... ja, der hott soi Portmonnee mettgenomme.

No ja, saach isch, doo werrder aach bald widder kumme. Saach emol, Kättche, was willer denn mett su emm Heft, was willer denn doo enoischreiwes?

Ach, moonts Kättche, dess iss e länger Sach. Hosde enn Aachebligge Zeit?

Ei nodierlich, gebb isch ze Antwort, verzähl emol.

Dess Kättche hott die Luft geholld: De Schorsch hott joo schunn enn gonse Haufe Zeddel uff de Fensderbank vunn de Kisch leie, unn als isch emm omm Sunndaach gesaad habb, due merr die Zeddel ewegg odder isch schmeißes all fort, doo isser bees worn unn hott gekrische: Loss merr bloß moi Zeddel leie, awwer noochdem er sich abgereschd hadd hodder gesaad, er hädd schunn alles abgesuchd nooch emm Schulheft, awwer hädd koons gefunne, die Woch wolder oons kaafe unn denn käme die Zeddel ewegg, weiler alles in dess Heft enoischreiwes deet.

Isch frooch noch emol: Was schreibder denn, de Schorsch, was issen dess?

Ei, seets Kättche, er hott merr erklärt. Er hädd jetzt oogefonge alles uffzeschreiwes, was ebbes mett de Nadur ze due hott unn wasser su sieht unn heert. Doo sinn merr drauße omm Bad Weilbach spazierngonge unn doo sinn doch newer dere große Wiss su rischdische Felder mett Schneeglöggcher, unn e bissi weit ewegg hott enn Voochel su Stimme gemacht unn doo hodder gesaad, dess issen Schwarzspecht, der sucht Gesellschaft, unn vunn dene ville geele Blümmelscher, die unner dene Kastaniebeem wachse unn wo merr nitt wisse wie die haaße, hodder oons ausgerobbd unn mett hoom genommen, weiler in su emm Buch noochgugge wollt wie die haaße, unn all dess hotter denn uff enn Zeddel geschriewe. Omm Somsdaach, wie er grad die Gass gekehrt hott, isser uff oomol ins Haus gerennd, hott soi Fernglas geschnabbd unn iss widder enaus, weiler dess Trompete vunn Kraniche geheert hott, awwer geseh hodder se nitt. Unn denn hodder aach dess uff enn Zeddel geschriewe.

Isch saach: Gugg emol doo! Im friehe Jahr hadde merr mol driwwer geschwätzt, was mir Alde mache kennde, um e bissi bewusster die Daache unn dess Jahr ze erlewe, ebbes uffschreiwes unn su, unn jetzt mächder dess, dess gefällt merr,

In dem Aachebligge heer isch wies Kättche rief: Ei doo bissde joo, Schorsch, isch habb dich schunn beim Honnes gesucht, ei wo bissde denn gewese?

Unn heer aach de Schorsch: Ei isch war fort unn habb merr e Heft kaaft, isch habbders doch gesaad. Aach habb isch enn Haufe Leit getroffen unn e bissi geschwätzt.

Doo seets Kättche ins Telefon: Honnes, machs gut, ihr kennt joo mol iwver die Sach redde. Awwer glaab merr, isch finns gut, was de Schorsch doo mächt.

Isch saach: Machs gut, Kättche, isch finns aach gut. Weil festhalle kann merr die Zeit nitt, awwer strecke kann merr se schunn.

Eiern Honnes